

Diep verborgen

Diep verborgen

Ellen van Herk

Eerder verschenen:

Zwijgen is zilver
Thuis in de Algarve
Tweede kans in Santa Luzia
Zomer in de Alentejo
Teruggekeerd verleden
Terug naar Odeceixe
Verwarring aan de Douro
Quarantaine in de Alentejo
De Algarve met verve
Oude liefde, nieuw begin
Dreiging in de Algarve
Vlinders in Ferragudo
Opwinding in Ferragudo
In het Portugese hart
Nacht in Nazaré

Schrijver: Ellen van Herk

Coverontwerp: Ellen van Herk

ISBN: 9789464489682

© Ellen van Herk

Dit boek is fictie, alle overeenkomst met werkelijke gebeurtenissen en/of personen berust op louter toeval. Eventuele onjuistheden komen volledig voor rekening van de auteur.

Het is verboden zonder toestemming van de auteur (delen van) het boek te kopiëren of te verspreiden.

Proloog

Ongeveer 35 jaar geleden, Sintra, Portugal

Ze wordt wakker van luid gepraat. Terwijl ze de slaap uit haar ogen wrijft, herkent ze de fel uitschietende stem van Irene die, zoals bijna altijd als ze boos of overstuur is, Nederlands praat. Zachter, nauwelijks verstaanbaar, klinkt de veel rustigere, zwaardere stem van haar vader, waar ze maar een paar woorden van kan opvangen. Hij spreekt Engels, de taal waarin thuis de meeste gesprekken worden gevoerd, hoewel hij met haar en haar zusje ook Portugees spreekt.

Aan het geluid te horen staan ze in de gang net buiten de slaapkamer, die zij met haar zusje deelt, precies aan de andere kant van de muur dan haar bed. Met een geschrokken beweging hijst ze zich overeind. Ze is toch nog in slaap gevallen, terwijl ze zichzelf zo heeft voorgenomen wakker te blijven.

Eerder die dag heeft ze samen met Maria-Ana het plan bedacht om vannacht stiekem achter hun vader aan te gaan. Er staat iets te gebeuren. De afgelopen dagen zijn diverse mannen regelmatig in de zogenaamde vergaderkamer verdwenen en de paar dingen die zij hebben kunnen opvangen duiden op een geheimzinnige bijeenkomst in de put op het moment van volle maan. 's Nachts. En dat is nu en zij is alsnog in slaap gevallen!

Ze zwaait haar benen uit bed en werpt een snelle blik op haar zusje. In het beetje licht van het lampje bij diens bed ziet ze dat het kleine meisje volledig onder haar deken verstopt ligt en ze glimlacht onwillekeurig. Het duurt vaak lang voor haar zusje eenmaal in slaap valt, ze kan eindeloos blijven zeuren om verhaaltjes, maar als ze uiteindelijk slaapt, wordt ze meestal nergens meer wakker van. Ook vanavond was ze nog lang wakker gebleven en had gebedeld om te worden voorgelezen, een van de redenen dat zij zelf uiteindelijk blijkbaar toch in slaap is gevallen.

Hoewel haar zusje vast in slaap lijkt, zet ze voor de zekerheid toch zo zacht als ze kan haar voeten op de koude tegels. Het laatste wat ze wil is het kleine meisje wekken, want dan zijn de rapen gaar. Niet alleen kan ze dan haar plannetje wel vergeten, maar ze haalt zich eveneens de woede van Irene op haar hals en dat is het laatste wat ze wil.

De terracotta tegels voelen kil en ruw aan onder haar blote voeten en ze loopt op haar tenen naar de deur. Ze struikelt bijna over een van haar pantoffels en dankbaar trekt ze snel de met bont gevoerde sloffen aan.

De op felle toon gevoerde discussie is inmiddels stilgevallen, haar vader maakt nog een laatste opmerking, maar daar volgt geen reactie meer op. In plaats daarvan hoort ze het geluid van het zilverkleurige belletje dat aan de deurklink van de grote slaapkamer is bevestigd, het signaal dat het gesprek blijkbaar is beëindigd en in elk geval een van de volwassenen zich daar terugtrekt.

Vol spanning blijft ze staan luisteren. Ze weet bijna zeker dat haar vader niet thuis blijft. Daar ging de discussie namelijk over. Hij wil naar de put, nu, midden in de nacht, iets waar Irene duidelijk niets van wil weten. Zij vindt het een duivelse constructie met mystieke krachten waar de mens zich niet mee moet bemoeien.

Hoewel zij niet begrijpt wat ze daar precies mee bedoelt, fascineert de put haar enorm, misschien wel juist omdat Irene er zo over denkt. Haar vader daarentegen is een veelvuldig bezoeker van de put, maar zover ze weet altijd overdag, tot nu.

Zelf is het haar ondanks Irene's negatieve houding ten opzichte van het bouwwerk toch een paar keer gelukt weg te sluipen en er in af te dalen, meestal samen met Maria-Ana. De put is veel dieper dan het huis hoog is. De eerste keer zijn ze halverwege omgedraaid, omdat ze het toch te eng vonden, maar inmiddels zijn ze al meerdere keren op de bodem geweest en hebben ze zelfs een deel van de aangrenzende gangen verkend. Iets aan de put boeit haar. Het lijkt alsof ze stemmen hoort, die verhalen vertellen over vroeger en ze vindt het meer opwindend dan eng.

Omdat ze zeker weet dat haar zusje onmiddellijk met haar mee wil als ze zou weten dat ze naar de put gaat, is het iets wat ze geheim moet houden voor het nieuwsgierige meisje, met name omdat deze het zonder aarzelen aan Irene gaat vertellen. Niet om haar erbij te lappen, maar omdat ze gewoon een enthousiaste flapuit is. Dat risico kan ze niet nemen, de put is voor alle kinderen op het landgoed tot verboden terrein verklaard en ze weet dat ze een flinke straf kan krijgen als de volwassenen ontdekken dat ze er heen gaat, en dan ook nog 's nachts.

Maar haar vader gaat ook en ze kan niet wachten om te weten te komen waarom hij dat juist op dit tijdstip gaat doen. Er moet iets bijzonders aan de hand zijn en ze staat te popelen om te ontdekken wat dat is!

Ze drukt haar oor tegen de deur en begrijpt uit het gestommel in de gang dat haar vader z'n pantoffels voor z'n schoenen verruilt, een teken dat hij werkelijk op het punt staat het huis te verlaten. Enigszins nerveus, maar tegelijkertijd nieuwsgierig en opgewonden wacht ze tot ze de buitendeur

open en weer dicht hoort gaan en stapt dan, zonder zich nog een seconde te bedenken, de gang op. Haastig, bang dat ze op het laatste nippertje alsnog wordt gesnapt, trekt ze het eerste het beste kledingstuk dat ze kan vinden van de kapstok. Terwijl ze naar de deur loopt, worstelt ze zich in de mouwen van wat Irene's jas blijkt te zijn. Hoewel de jas bij Irene maar tot op haar billen komt, hangt hij bij haar tot op haar knieën. Met trillende vingers lukt het haar het de deur van slot te doen. Zachtjes drukt ze de deur achter zich dicht en staat dan in de koele buitenlucht.

Ze is laat. Zij en Maria-Ana hadden afgesproken om ruim voor middernacht al in de put te zijn, lang voor alle mannen, maar omdat zij ondanks haar voornemen wakker te blijven toch in slaap is gevallen, gaat ze er vanuit dat Maria-Ana er al is. Dit houdt in dat ze heel voorzichtig moet zijn, want ze weet niet hoeveel mannen er nog komen.

Verdorie, waarom is ze dan ook in slaap gevallen? Nu moet ze, zonder dat haar vader het merkt, achter hem aan en in de put afdalen in de hoop dat iedereen al beneden is en er niemand na haar komt, die haar kan betrappen. Door de discussie is haar vader later dan gepland, dus misschien zijn alle anderen al wel beneden, dat zou mooi zijn.

Maria-Ana zal zich wel afvragen waar zij blijft, misschien denkt ze wel dat ze niet meer durft.

Hoewel het park dat bij *Quinta da Regaleira* hoort haar overdag net zo vertrouwd is als het huis waar ze al een aantal maanden verblijven, is het in het donker toch anders. Ze steekt op een holletje het terrein voor het huis over en blijft aan het einde een beetje onzeker staan. Ze is net op tijd om haar vader links om de bocht van het smalle pad dat naar de put voert te zien verdwijnen. De volle maan geeft voldoende licht, zodat ze geen enkele moeite heeft om haar weg te vinden en bovendien weet ze maar al te goed waar haar vader naar toe gaat. De put waar Irene zo'n hekel aan heeft, terwijl hij voor haar vader en de andere mannen juist zo belangrijk lijkt te zijn.

Ze heeft geen idee wat er precies mee aan de hand is, maar zoals altijd kiest zij automatisch haar vaders kant. Daarom staat ze nu dan ook, ondanks het feit dat ze daar midden in de nacht haar bed voor uit moet, te trappelen om erachter te komen wat er zo bijzonder is aan die put.

Blij met de warme sloffen die over redelijk dikke zolen beschikken, zodat ze geen last heeft van de scherpe steentjes op het smalle, ongelijke pad volgt ze haar vader. Er is geen verlichting in het park, maar in het maanlicht kan ze zien waar ze loopt. Haar vader houdt er een flink tempo

op na, hij is ook laat tenslotte, maar het lukt haar hem bij te houden. Al weet ze precies waar hij heen gaat, zo in haar eentje in het park voelt het fijner als ze hem kan zien.

Het valt haar op dat hij niet z'n normale kleding draagt, meestal een werkbroeck of overall, maar iets wat er uit ziet als een zwarte lange jurk, die bij elke stap om z'n enkels zwiert. Ze weet niet of ze hierom moet giechelen of er bang van moet worden. Hij heeft een soort capuchon over z'n hoofd, die tijdens het lopen op en neer beweegt en hem een totaal ander uiterlijk geeft, alsof hij veel langer is.

Hoewel ze het terrein door hun dagelijkse zwerftochten op haar duimpje kent, is het 's nachts enger dan ze heeft verwacht en ze is boos op zichzelf dat ze hier nu alleen loopt. Ze had wakker moeten blijven!

Af en toe schrikt ze van het onbekende geluid van een nachtdier en bekruipt haar, ondanks haar nieuwsgierigheid, de neiging om terug te keren naar huis, naar haar warme, veilige bed. Er ritselt van alles in de struiken langs het pad en hoewel ze weet dat het ongevaarlijke dieren zijn, kijkt ze schichtig om zich heen.

Toch wint de aantrekkingskracht van de put het van haar verlangen naar de vertrouwde van haar slaapkamer en ze loopt zo snel als ze kan zonder geluid te maken door.

Ze weet maar al te goed dat haar vader niet blij is als hij erachter komt dat ze hem volgt. In de afgelopen weken hebben ze genoeg begrepen uit de diverse gesprekken, die ze hebben afgeluisterd, dat wat er ook in die put gebeurt het niet voor kinderen is bestemd. Het is blijkbaar voor een bepaalde groep volwassen mannen een soort ontmoetingsplaats en ze heeft Irene meerdere keren horen zeggen dat ze hen maar een groep melodramatische toneelspelers vindt, wat dat dan ook betekenen mag. In elk geval vindt haar vader het belangrijk en zij dus ook.

Inmiddels is haar vader om de laatste bocht verdwenen en daarmee ook uit het zicht. Omdat ze weet dat hij nu de ingang van de put heeft bereikt en vermoedelijk al aan de tocht naar beneden is begonnen, zodat hij haar niet meer kan zien, versnelt ze haar pas.

Ineens ziet ze het flakkerende licht van een toorts en ze komt met ingehouden adem tot stilstand. Dat is nieuw. Vlak voor haar is de put, het dansende licht zorgt voor lange, vreemde schaduwen op de ruwe stenen, waardoor het lijkt alsof er van alles beweegt.

Weer bekruipt haar het gevoel dat ze terug moet gaan, maar koppig schudt ze haar hoofd, zodat haar donkere vlechten haar wangen raken.

Ze staat bovenaan de trap, die naar beneden wentelt om de daadwerkelijke put heen en staart door een van de boogvormige vensters in de diepte. De draaiingen die ze ziet, maken haar bijna duizelig en door het flakkerende licht van de toortsen is het of de put zelf draait.

Ze haalt een paar keer diep adem om moed te vatten en net als ze naar beneden wil lopen, lijkt het alsof ze vanuit de diepte muziek hoort. Het lijkt in niets op de elpees, die overdag in huis worden gedraaid van Engelse of Amerikaanse popbands. Het klinkt eentoniger, maar tegelijkertijd ook spannend.

Verbaasd over iets dat zo 's nachts in het park totaal niet op z'n plek lijkt, drukt ze zich tegen de koele steen en blijft doodstil staan luisteren. Het komt toch echt uit de put. En waar het ook precies vandaan komt, haar vader is er waarschijnlijk bij net als haar vriendin, die zich ongetwijfeld afvraagt of zij nog komt. Ze kan hier niet blijven staan. Toch?

Haar vingers klemmen zich om een oneffen stuk steen en haar hart klopt sneller dan gewoonlijk. Ze hoort hier helemaal niet te zijn. Als haar vader erachter komt dat ze hem stiekem is gevolgd, sluit hij haar onmiddellijk in haar slaapkamer op en mag ze nooit meer het park in. Is dat het waard?

Op dat moment verandert de tot dan toe trage muziek. Het tempo versnelt en ze hoort zelfs gezang. Dit klinkt zo onverwacht en wonderlijk dat ze het, ondanks haar onbehagen, niet kan laten een voet op de eerste traptree te zetten. Haar linkerhand glijdt steun zoekend over de ruwe rotswand, terwijl ze in de zak van de jas haar rechterhand tot een vuist balt. In het licht van de toortsen, die op regelmatige plaatsen in houders aan de muur zijn gestoken, kan ze net haar voeten op de uitgehakte treden zien. Ze rilt. Een windvlaag uit de diepte brengt vochtige kilte mee en ondanks haar flanellen nachthemd en de warme jas, die vaag naar Irene ruikt, krijgt ze kippenvel.

Naarmate ze verder naar beneden gaat, wordt de muziek steeds luider.

Het heeft niets vrolijks, integendeel, maar toch zit er iets in het ritme dat haar aantrekt. Aan de ene kant wil ze er naar toe, maar tegelijkertijd klinkt het zo onbekend en vreemd dat er een nieuwe rilling over haar rug loopt. Weer blijft ze staan en probeert door een van de gaten, die als raamloze vensters op regelmatige afstand langs de trap naar beneden zijn aangebracht, naar de bodem te kijken.

Onder haar zorgt het licht van de toortsen voor groteske schaduwen, die haar opnieuw kippenvel bezorgen. Het is wel heel anders dan overdag. Toch vervolgt ze vastberaden haar weg, ze is nu al te ver om weer terug te gaan, houdt ze zichzelf koppig voor.

Op de een na laatste rondgang blijft ze opnieuw staan. Het gezang klinkt nu luider, maar is nog steeds onverstaanbaar. Ineens wordt het stil en onwillekeurig huivert ze. De plotseling doodse stilte is enger dan het gezang en angstig drukt ze zich tegen de kille, ruwe muur.

Er klinkt een stem en ze herkent onmiddellijk die van Guy, een vriend van haar vader. Hij is min of meer de leider. De wat typische schorre klank is onmiskenbaar van de oudere Portugees en ze herinnert zich dat Irene niets van hem moet hebben, waarschijnlijk omdat hij net als haar vader gefascineerd is door de put. Hij zegt iets, maar ze verstaat het niet en ze spert haar ogen wijd open als ze andere stemmen hoort invallen. Er zijn veel meer mensen beneden dan ze heeft verwacht! s

Zo zacht als ze kan, sluipt ze verder. Ze weet van vorige bezoeken dat er op de bodem met okerkleurige tegels een soort kruis is afgebeeld, maar er is te weinig licht om dat nu te kunnen zien, ze ziet alleen maar bewegende schaduwen. Hoewel ze op bekend terrein is, is het, nu ze hier alleen is, in het donker, heel anders.

Bijna krijgt ze spijt van hun plannetje om midden in de nacht uit bed te komen en naar de put te gaan en wenst min of meer dat ze niet was wakker geschrokken van het geruzie. Het leek spannend om stiekem in de put af te dalen en te ontdekken wat de mannen daar uitspoken, maar inmiddels heeft ze het koud en is ze er al lang niet meer van overtuigd dat ze nog wil weten wat hier gebeurt.

De muziek, het gezang, Irene's opmerking over melodramatische toneelspelers, wat dat ook mogen zijn, het zorgt ervoor dat ze zich bijna omdraait. Ze is inmiddels op de een na laatste rondgang aangekomen en als ze opnieuw door een uitgehakt gat kijkt, ziet ze een aantal in lange gewaden geklede gestalten staan.

In het midden staat Guy, die ze herkent aan zijn volledig kale hoofd en haar vader staat tussen twee mannen, die ze niet herkent nu ze allemaal in zwarte gewaden zijn gekleed.

Ze laat zich voorzichtig op een tree zakken en kijkt met kloppend hart toe. Het monotone gezang heeft plaatsgemaakt voor Guy's opzweepende stem, die woorden zegt in een taal, die ze niet verstaat. Andere stemmen vallen in, een soort trommel klinkt en onwillekeurig leunt ze verder naar voren.

Ineens wordt het stil en verbaasd ziet ze hoe als bij toverslag het groepje zwijgt en zich als een man omdraait en uit het zicht verdwijnt. Op het kruis ligt iets wat ze niet zo gauw kan thuisbrengen en ze vergeet haar angst en daalt nieuwsgierig de laatste paar meters af. Het is een soort sjerp, ontdekt ze als ze op de tegels staat en ze voelt met trillende vingers

aan de stugge stof. Guy had zoiets om z'n nek, misschien is het van z'n schouders gegleden toen hij zich omdraaide. Op de stof staat hetzelfde kruis geborduurd als op de bodem van de put, het kruis van de Tempeliers. Ze weet van haar vader dat het hoort bij belangrijke mensen, die al eeuwen een plaatsje in de geschiedenis hebben.

Zonder er over na te denken, slaat ze de doek om zich heen en volgt dan zo zacht mogelijk de groep, die in een van de vele gangen is verdwenen.

Het geluid van hun voetstappen voert haar verder onder de grond waar een heel labyrint aan gangen is aangelegd dat zich onder een groot deel van de enorme tuin uitstrekt. Overdag is het hier net zo donker als 's nachts. De paar keer dat ze zich hier hebben gewaagd, hebben ze een zaklantaarn meegenomen, maar nu branden er toortsen, zodat ze kan zien waar ze loopt en weet waar ze heen moet. Ze hoeft alleen maar het lichtspoor te volgen.

Op de een of andere manier is haar eerdere gevoel van onbehagen verdwenen. Was het boven in het park nog volledig anders dan overdag, hier beneden is het vrijwel hetzelfde als altijd, beter zelfs nu de toortsen de gangen verlichten. Haar nieuwsgierigheid wint het dan ook van haar angst. Ze loopt wat sneller om de groep niet kwijt te raken en schrikt zich dan bijna dood als ze plotseling een hand om haar pols voelt. De adem stukt in haar keel maar dan hoort ze de fluisterende stem van Maria-Ana.

'Waar bleef je nou? Kom, hierheen, dan zien ze ons niet.'

Ze wordt een zijgang in getrokken en pas als ze een paar meter verder is, is ze in staat weer normaal adem te halen.

'Jemig, je liet me schrikken! Ik was in slaap gevallen, sorry,' voegt ze er verontschuldigend aan toe. Ze blijven aan het eind van de volgende gang staan en als ze in dezelfde richting als Maria-Ana kijkt, ziet ze dat ze vlakbij een open plek midden in het gangenstelsel zijn aangekomen.

De mannen, een stuk of twaalf telt ze er, zijn tot stilstand gekomen en tussen de in het zwart geklede gestalten door vangt ze een glimp op van het grote stuk steen in het midden. Normaal is het gewoon een rots, waarschijnlijk net iets harder dan de stenen er omheen, zodat het bij het uithakken van de gangen is blijven staan, maar nu ligt er een zelfde soort doek overheen als zij nog steeds om heeft en staan er allerlei brandende kaarsen op, waardoor het op een soort altaar lijkt.

De twee meisjes drukken zich zwijgend zo dicht mogelijk tegen elkaar en tegen de rotswand aan om niet gezien te worden. Guy staat naast het altaar, zijn armen geheven. De diverse in het zwart geklede gestalten, maken de kring wat kleiner, zodat ze niet meer tussen hen door kunnen

kijken. Er wordt iets gezegd, maar ze kan het niet verstaan en ze schrikt als de groep plotseling opnieuw in een soort gezang uitbarst.

Ze wil het liefst gaan zitten, maar ze is bang dat ze wordt ontdekt als ze nu beweegt en er zit niets anders op dan in een ongemakkelijke houding tegen de rotswand geplakt te blijven staan.

De groep beweegt zich nog dichter naar elkaar toe, de armen van iedereen gaan nu omhoog en dan ziet ze plotseling aan de andere kant van de open plek iets bewegen.

Ze knippert met haar ogen om het beter te kunnen zien, maar net als ze iets naar voren wil buigen, wordt ze naar achteren getrokken.

'Kom.'

Maria-Ana duwt haar een ander gang in en ze begrijpt dat ze wil proberen aan de andere kant van de open plek te komen, zodat ze meer kunnen zien. Hoewel ze eigenlijk niet wil, ze wil weten of wat ze dacht te zien klopt, durft ze niet te protesteren, bang dat ze ontdekt worden als ze geluid maken.

'Weet jij wat ze hier nu doen?' fluistert ze.

'Een beetje ja, het is een ritueel voor nieuwe leden.'

'Hoe weet jij dat?'

'Ik heb vanavond nog een gesprek afgeluisterd tussen papa en Guy, de grootmeester.'

'Grootmeester?'

Ze heeft plotseling het idee in een soort spannende film te zijn beland.

'Als ze ons ontdekken, zijn we nog niet jarig, dit is echt niet iets waar ze kinderen bij willen hebben,' vervolgt Maria-Ana.

'We moeten heel stil zijn, het is iets waar alleen maar mensen bij mogen zijn, die bij de club horen.'

Ze zijn er inmiddels in geslaagd via een omweg aan de andere kant van de open plek gekomen en hebben nu meer zicht op het tot altaar omgetoverde rotsblok. De gang waarin zij zich tegen de rotswand gedrukt houden, is niet verlicht, in tegenstelling tot de ronde plek, waar diverse toortsen branden. Het flakkerende licht zorgt voor vreemde schaduwen en ze weet dat ze voor de mannen onzichtbaar zijn, als ze niet bewegen.

Er ligt iets op het altaar, maar ze kan niet goed zien wat het is. Net als ze Maria-Ana wil vragen of die het weet, treedt er plotseling commotie op bij de groep volwassenen. Er klinkt een luide schreeuw, gevolgd door een hoge gil en ze horen nog iemand roepen.

'Wat doe jij in hemelsnaam hier?!'

‘Hoe haal je het in je hoofd? Het is midden in de nacht! Jij hoort in je bed te liggen.’

Ze herkent zowel de stem van haar vader als die van Guy, maar het is de gil, die haar kippenvel bezorgt. Haar eerste neiging is er zonder meer op af te stormen, maar ze wordt met een stevige ruk teruggetrokken.

‘Niet doen,’ sist Maria-Ana, ‘als ze ons ontdekken, zijn de rapen gaar.’

De gil is inmiddels weggestorven, maar in plaats daarvan klinkt er zacht gesnik, gevolgd door een harde bons. Het gezang zwelt weer aan, maar klinkt nu dreigend en ze voelt de rillingen over haar rug lopen. Ze staat als aan de grond genageld. Ze weet maar al te goed wie er zojuist is betrapt, het meisje is haar ongetwijfeld gevolgd. Ze moet iets doen.

‘Het is m’n zusje,’ fluistert ze, ‘ik moet haar helpen. Ze is mij waarschijnlijk stiekem gevolgd.’

‘En dan? Dan zitten wij ook in de problemen.’

‘Ik kan haar toch niet in de steek laten? Wat gaan ze met haar doen?’

Ze beeft nu onophoudelijk. Dit is allemaal haar schuld. Als er iets met haar zusje gebeurt, komt dat door haar.

‘Ze doen haar vast niets.’

Het klinkt meer hoopvol dan zeker en ze voelt de tranen in haar ogen springen.

‘Dat weet je niet.’

Er klinkt opnieuw een gil, maar dit keer is het een vrouwenstem en ze herkent die van Irene. Vol ongeloof dat deze ook is afgedaald, doet ze ondanks haar angst een stap naar voren en probeert te zien wat er zich allemaal afspeelt. Irene is ongetwijfeld haar zusje gevolgd, alleen dat verklaart waarom ook zij in de put is, waar ze zo’n hekel aan heeft. Ze is zo dol op haar kleine zusje dat ze voor haar zelfs in de hel zou afdalen.

De groep in het zwart geklede mannen heeft zich als een veelkoppig monster naar haar gekeerd en ze staat met verwarde haren en een ontstelde uitdrukking op haar gezicht op de open plek. Het moet een bijzonder angstaanjagende aanblik zijn, al die in het zwart geklede mannen met die capuchons over hun hoofd, zodat hun gezichten nauwelijks zichtbaar zijn met in het midden het kleine meisje.

‘Laat haar los!’

Ze ziet hoe haar Irene vastberaden een uitval doet naar het meisje, dat door twee mannen wordt vastgehouden. Haar donkere vlechten zijn losgeraakt en de angst is duidelijk zichtbaar. Dan doet haar vader een stap naar voren en maakt een kappende beweging met z’n hand.

Ontzet ziet ze hoe haar zusje wordt losgelaten en min of meer op de grond valt. Irene doet een stap vooruit om het meisje beet te pakken, maar op dat moment draait het meisje zich om, wringt zich tussen twee mannen door en verdwijnt in een van de gangen.

‘Er achteraan!’ beveelt Guy, ‘straks verdwaalt ze!’

Twee mannen voegen onmiddellijk de daad bij het woord, terwijl een ander Irene tegenhoudt.

‘We vinden haar wel,’ horen ze hem zeggen.

Geschokt wil ze de gang uit om zich bij Irene te voegen, maar voelt hoe ze wordt beet gehouden.

‘We kunnen nu wegsluipen,’ sist Maria-Ana.

‘Als we teruggaan zoals we zijn gekomen, hebben ze ons niet in de gaten.’

‘Ik kan haar toch niet in de steek laten?’

Ze draait zich met een ruk om, vast van plan om ondanks de kans op ontdekking naar de open plek te gaan en zich bij Irene te voegen. Deze heeft ongetwijfeld allang ontdekt dat ze weg is, stiekem naar huis sluipen is allang geen oplossing meer.

Door de schrik is ze echter vergeten dat ze in een nauwe, lage gang zijn weggekropen om niet ontdekt te worden en ze komt zo hard met haar hoofd tegen de rots dat ze versuft op de grond zakt. Het laatste wat ze hoort, zijn wegrennende voetstappen, maar dan zakt ze weg in de vergetelheid.

1 Caitlin, Rossum, Nederland – heden

Caitlin wordt naar adem happend wakker en werpt een gedesoriënteerde blik om zich heen.

Flarden van een put en iemand die schreeuwt en huilt mengen zich met het bed waar ze in ligt. De geur van mos en vocht, die nog in haar neus hangt, wordt langzaam vervangen door het aroma van de lavendel, die ze op een schaalte op haar nachtkastje heeft liggen.

Het kleine stekkerlampje naast de deur geeft net genoeg licht om alles in de kamer te kunnen onderscheiden en bij de aanblik van al haar vertrouwde spullen wordt ze langzaam rustiger.

Hoewel ze de kamer op haar duimpje kent, brandt er elke nacht licht. Als ze wakker wordt in een donkere ruimte raakt ze volledig in paniek en nu, na de nachtmerrie, klopt haar hart in haar keel en is ze klam van het angstzweet. Ze gooit het dekbed van zich af en rekt zich uit om bij het glas water te kunnen dat op het kastje naast haar bed staat.

Haar handen trillen zichtbaar, maar het lukt haar zonder te morsen een paar slokken te nemen. Met een diepe zucht zet ze het glas terug en trekt haar benen op, zodat ze haar armen er omheen kan slaan. Haar kin rust op haar knieën en ze staart naar de lichte vlek achter het blauwe gordijn, die afkomstig is van de straatlantaarn aan de overkant van de dijk.

Hoewel deze ervoor zorgt dat het nooit pikdonker is in haar kamer wil ze ook per se een nachtlampje en ze vraagt zich allang niet meer af waarom.

Het is gewoon een van haar vele eigenaardigheden.

Een nadenkende frons veroorzaakt een diepe rimpel tussen haar donkere wenkbrauwen.

Volgens haar ex was ze een vat vol frustraties en rare gewoonten en hij kon er uiteindelijk niet meer tegen, maar ze is gewoon wie ze is, toch?

Ieder mens heeft z'n afwijkingen, zij heeft er alleen wat meer dan gemiddeld.

Ze vertrekt haar mond tot een schamper glimlachje bij de herinnering aan Patrick en huivert. Het zweet op haar huid droogt op en ze merkt nu dat het fris is in de slaapkamer. Ze steekt haar hand al uit naar het dekbed om dat weer over zich heen te trekken, maar bedenkt zich. Uit ervaring weet ze dat ze na een nachtmerrie toch niet meer in slaap valt dus kan ze maar beter het bed uitgaan. In bed zonder te slapen alleen maar naar het plafond liggen staren, is geen aanlokkelijk vooruitzicht.

Ze grijpt haar dikke blauwe badjas van de stoel, waarna ze een paar oude sloffen aantrekt en terwijl ze haar armen in de warme badjas wurmt, loopt ze naar haar woon- annex werkkamer.

Tien minuten later is ze verdiept in de website, die ze aan het bouwen is voor een van haar klanten. Naarmate ze zich meer en meer verdiept in de taak die voor haar ligt, verdwijnt de herinnering aan de nachtmerrie naar de achtergrond en het is buiten al licht als ze uiteindelijk begint te geeuwen en weinig anders kan doen dan opnieuw haar bed op zoeken.

Moe maar voldaan omdat de website inmiddels zo goed als klaar is, trekt ze het dekbed over zich heen en sluit haar ogen om vervolgens in een diepe, droomloze slaap te vallen.

2 Ana, net buiten Tomar, Portugal – heden

‘Bedankt voor de lift, tot morgen!’

Ana gooit het portier van de oude Nissan van haar collega dicht en kijkt de auto, die over de smalle brug over de Nabão de richting van Casais inslaat kort na, voor ze zelf de weg naar boven op loopt. Ze passeert het restaurant waar een paar mannen buiten een biertje staan te drinken en zwaait even, maar houdt niet in.

Een zeurende pijn in haar onderrug vertelt haar dat de hele dag met toeristen door het *Convento do Cristo* slenteren haar zwaar is gevallen en ze verheugt zich op een rustige avond thuis als ze tenminste boven komt. Het uitzicht vanaf het dorp Pedreira bovenop de heuvel is geweldig, maar de klim erheen is, zoals nu na een vermoeiende werkdag, iets waar ze af en toe letterlijk als een berg tegenop ziet.

‘*Oi Ana, pega!*’

Een jonge vrouw, die in de voortuin van een van de grotere huizen bezig is citroenen te plukken, roept haar naam en ze lacht als de vrouw haar een paar exemplaren toegooit. Het lukt haar er twee op te vangen, maar de resterende belanden op de weg en ze moet snel zijn om te voorkomen dat een ervan naar beneden rolt. Het idee om voor een citroen opnieuw de heuvel te moeten beklimmen is voldoende om hem haastig tegen te houden.

‘*Obrigada, Luisa!*’

Ze propt de gele vruchten in de zakken van haar slobberende vest en glimlacht nogmaals naar de jonge vrouw.

‘Morgen wandelen?’ wil Luisa weten.

Ze slaakt een zucht. De vrouw woont sinds een klein jaar in hetzelfde dorp en omdat ze haar graag mag, doet ze haar best, ondanks haar drukke agenda, af en toe wat tijd met haar door te brengen. Zo proberen ze wekelijks een wandeling in de omgeving te maken, maar in de drukke zomermaanden komt het er niet altijd van. In tegenstelling tot zichzelf werkt de jonge Luisa niet. Haar man heeft een goede baan, zodat de noodzaak er niet is en al bekruipt haar af en toe een lichte afgunst, tegelijkertijd weet ze maar al te goed dat het voor de jonge vrouw niet meevalt het grootste deel van de week alleen thuis te zijn. Geboren en getogen in Lissabon vindt ze het leven in het kleine Pedreira stil en saai en daar kan ze niets anders dan begrip voor opbrengen.

Luisa's echtgenoot is echter opgegroeid in het dorp en heeft na de dood van zijn vader de gelegenheid gegrepen om zijn ouderlijk huis weer te

betrekken, nadat z'n moeder bij z'n zus is gaan wonen aan de andere kant van hetzelfde dorp. Nu oefent hij z'n werkzaamheden als zelfstandig advocaat in Tomar uit in plaats van in Lissabon voor een groot kantoor te werken. Financieel misschien minder rooskleurig, maar het feit dat hij dichterbij z'n familie kon zijn, gaf voor hem de doorslag.

Dat de jonge Luisa het nu zonder haar familie en vrienden moet stellen, lijkt hem niet al te veel te doen en Ana begrijpt best dat de vrouw het moeilijk vindt om te wennen. Het is voor haar een enorme overgang en ze snakt dan ook regelmatig naar gezelschap. Het liefst zou ze met Ana gaan winkelen en stappen, maar als Ana eenmaal terug is van haar werk in Tomar is dat het laatste waar ze zin in heeft, zodat ze meestal niet verder komen dan een wandeling in de omgeving.

'Sorry, ik moet morgen werken,' zegt ze nu verontschuldigend.

'Je weet dat ik graag mee zou gaan, maar de plicht roept. Zolang het zomerseizoen nog loopt, is het zes dagen per week feest. Eind van de maand wordt het rustiger.'

De vrouw maakt een gebaartje waar begrip uit spreekt, maar ze ziet de teleurstelling op het smalle gezicht en ze glimlacht spijtig. Als ze niet zo moe was, zou ze bijna aanbieden nu nog te gaan lopen. Ze weet echter maar al te goed dat er thuis nog een berg was op haar ligt te wachten plus een hongerige man, die ongetwijfeld wil dat ze het eten klaarmaakt, zodat ze na een laatste meelevende blik doorloopt. Ze is bijna bij de rotonde, daar moet ze linksaf de eerste zijstraat in en dan is ze thuis.

Zodra ze het tuinhek openduwft, hoort ze muziek en heel even knijpt ze uit pure frustratie haar ogen dicht. Meestal betekent dit dat Nuno met vrienden in de tuin zit en het laatste waar ze nu behoefte aan heeft is een gezelschap hongerige monden. Ze vecht tegen de neiging zich weer om te draaien en alsnog met Luisa te gaan wandelen. Alles is beter dan tussen bierdrinkende mannen te belanden, maar ze loopt toch het paadje door de voortuin over en duwt de voordeur open. Zodra ze doorloopt naar de keuken, dringt de geur van een barbecue, die staat op te warmen, onmiddellijk in haar neusgaten en direct rammelt haar buik. Door de lange dagen, volgepropt met rondleidingen, schiet de lunch er meestal bij in en ze merkt nu dat het ontbijt inmiddels heel lang geleden is.

Ze gooit de citroenen op de fruitschaal, die op de houten keukentafel staat en werpt een blik door de openstaande achterdeur de tuin in. Behalve Nuno herkent ze Paolo en Fernando, de twee oudste vrienden van haar man evenals Ricardo, hun overbuurman. Ze staan met de onafscheidelijke

bierflesjes in hun hand naast de barbecue en ze ziet dat hij bijna klaar is om het vlees er op te gooien.

‘Hé, je bent er, mooi, kun jij wat salade maken?’

Nuno heeft haar thuiskomst opgemerkt en voor ze haar vest heeft kunnen uittrekken, staat hij al naast haar. Een achteloze zoen belandt ergens halverwege haar mond en haar oor en ze krijgt een klap op haar bil, die haar een protesterende zucht ontlokt. Ze doet haastig een stap opzij om verdere liefkozingsen van haar niet al te zachtzinnige echtgenoot te ontwijken en kijkt hem hoofdschuddend aan.

‘Moet dat?’

Ze blaast een lok donker haar weg en wrijft vermoeid over haar onderrug terwijl ze tegen het aanrecht leunt.

‘Ik ben net thuis, kun je dat zelf niet? Ik ben moe,’ werpt ze tegen.

‘Doe niet zo lastig, wij doen het vlees al, zo veel werk is het toch niet?’

Ricardo heeft tomaten meegenomen, ze liggen op het aanrecht,’ wijst hij.

Hij loopt langs haar heen om nog een paar nieuwe biertjes uit de koelkast te halen en ze staart naar z’n rug, terwijl ze zich afvraagt waar het idee vandaan komt dat vrouwen zich beter kunnen redden in de keuken. Zo moeilijk is het maken van een salade toch niet?

‘Maria komt zo ook.’

Nuno duwt met z’n heup de deur van de koelkast dicht en kijkt haar nog even aan. Ze glimlacht flauwtjes bij de mededeling dat behalve de al aanwezige mannen ook hun overbuurvrouw komt eten. Ze heeft geen hekel aan hun burens, integendeel, maar haar hoop op een rustige avond om bij te tanken vervliegt. Met een diepe zucht legt ze zich bij de situatie neer en haalt een grote schaal en een snijplank tevoorschijn om aan de gewenste salade te beginnen.

3 Caitlin, Rossum

'Kom je nog wel eens buiten? Je ziet vreselijk bleek.'

Caitlin kijkt hoofdschuddend naar haar vriendin, die tegenover haar op de bank zit en haar nu met een bezorgde blik opneemt. Ze kennen elkaar vanaf de dag dat de zesjarige Caitlin op dezelfde lagere school terecht kwam als Marjolein en het blonde meisje heeft zich vanaf het eerste moment over haar ontfermd. Ondanks de enorme verschillen tussen hen zijn ze altijd bevriend gebleven hoewel Caitlin zich regelmatig afvraagt wat de vrolijke, extraverte Marjolein toch in hemelsnaam in haar ziet.

'Afen en toe,' geeft ze schouderophalend toe.

'Tuurlijk, heen en weer naar de bistro zeker om een maaltijd op te halen,' is Marjoleins schampere reactie.

'Of laat je die tegenwoordig ook thuisbezorgen?'

Caitlin voelt hoe een warme blos haar wangen kleurt. Ze weet dat haar veelvuldig gebruik van allerlei online bezorgdiensten Marjolein niet aanstaat, maar door haar onregelmatige werkuren is het gewoon gemakkelijk en bovendien heeft ze sowieso altijd al een hekel gehad aan winkelen. Ook koken voor zichzelf vindt ze een drama en met een bistro nog geen honderd meter van haar voordeur krijgt ze in elk geval nog enigszins gezonde maaltijden binnen.

'Waarom probeer je toch niet een beetje regelmaat aan te houden?' vervolgt Marjolein op serieuze toon.

'Jemig, Mar, je bent m'n moeder niet!' valt Caitlin uit.

Ze weet dat ze deels zo vinnig reageert omdat Marjolein haar weer eens met haar neus op de feiten drukt, maar ze heeft echt geen zin in gezeur.

'Wat kan jou het toch schelen wat ik doe? Niemand heeft er last van of ik nu 's nachts of overdag werk.'

'Misschien niet, maar je weet best dat het niet goed is. Heb je weer zoveel nachtmerries?'

Marjolein laat zich zoals gewoonlijk totaal niet van de wijs brengen door haar uitval en kijkt haar zo kalm aan dat Caitlin zich alweer schaamt voor haar felheid.

Haar vriendin kent haar te lang en te goed om zaken voor haar verborgen te kunnen houden; omdat ze als kind regelmatig bij haar logeerde zijn de veelvuldige nachtmerries haar maar al te bekend en heeft het geen enkel nut het te ontkennen of te bagatelliseren.

'Het valt wel mee, afgelopen nacht toevallig, daarvoor is het best een tijd goed gegaan,' geeft ze schoorvoetend toe.

‘Maar je weet net zo goed als ik dat ik na zo’n droom beter kan gaan werken dan proberen opnieuw in slaap te vallen, dat lukt dan toch niet,’ laat ze er op volgen.

‘Dat weet ik, maar sinds je thuiswerkt, is het wel heel gemakkelijk voor je om niet eens meer te proberen een normaal dagritme aan te houden. Je wordt een kluizenaar, we zien je nooit meer,’ houdt Marjolein aan.

‘Dat is niet goed, ieder mens heeft af en toe gezelschap nodig, jij ook dus.’

‘Welnee, ik amuseer me prima, ik houd van wat ik doe en ik vind het nu eenmaal heerlijk om in alle rust te kunnen werken zonder collega’s. Ik had veel eerder voor mezelf moeten beginnen,’ wuift Caitlin Marjoleins bezorgdheid weg.

‘Ik ben nu eenmaal geen mensenmens, ik vind het geen enkel probleem om alleen te zijn en bovendien, ik heb genoeg te doen, m’n werk houdt me gezelschap.’

‘Ja, je bent een kei in je vak, ik vind het super knap wat je doet, maar ik meen het echt dat je veel te veel alleen zit,’ gaat Marjolein verder alsof ze niets heeft gezegd.

‘Mama maakt zich ook zorgen. Ze zei dat ze je al een paar keer heeft gebeld en uitgenodigd, maar dat je elke keer afzegt.’

Caitlin krijgt een kleur van verlegenheid en schaamte. Ze weet dat ze de vriendelijke vrouw onheus heeft behandeld door al een paar maanden uitnodigingen te accepteren, maar ze op het allerlaatste moment met smoesjes te annuleren. Het is niet dat ze de vrouw niet aardig vindt, absoluut niet, maar ze weet dat ze haar geen rad voor ogen kan draaien.

Marjoleins moeder kent haar net als haar dochter veel te goed en ze is bang dat ze door haar medeleven emotioneel wordt. Het is gewoon gemakkelijker om niet te gaan en zich thuis te verschuilen.

‘Het spijt me,’ geeft ze eerlijk toe.

‘Ze verdient beter, maar ik ben gewoon geen gezellig gezelschap momenteel.’

‘Wat een onzin! Dat ben je wel, als je je best maar doet. Je kiest gewoon de gemakkelijkste weg en waarom toch?’

Marjolein kijkt haar hoofdschuddend aan en Caitlin haalt opnieuw haar schouders op.

‘Zo ben ik nu eenmaal, dat weet je toch inmiddels wel? Ik snap überhaupt niet waarom je eigenlijk nog de moeite neemt om contact met me te houden. Ik ben nu eenmaal niet gezellig, je kunt beter met Ro naar de bios gaan of zo,’ doelt ze op Marjoleins echtgenoot Roland.

‘Houd toch op!’

Dit keer is het Marjolein die uitvalt.

'Je bent helemaal niet saai, integendeel. Als je een goede bui hebt, ben je juist enorm adrem en gezellig, maar als je weer zo'n periode hebt, sluit je je gewoon liever op en houd je al het contact af. Waarom toch? Het is een paar jaar goed gegaan, maar nu val je weer terug in het oude patroon. Ik maak me echt zorgen, ik meen het.'

Geschokt staart Caitlin haar vriendin aan en constateert dat het de andere vrouw ernst is.

'Er is niets met me aan de hand, echt niet,' zegt ze weloverwogen.

'Ik voel me hier prima bij. Je maakt je zorgen om niets. We zijn nu eenmaal allemaal anders, jij vindt het heerlijk om de deur uit te gaan, vrienden te ontmoeten, ik ben nu eenmaal het liefst op mezelf.'

'Nee, dat denk je alleen maar, omdat dat veilig is,' spreekt Marjolein haar tegen.

'Je weet maar al te goed dat je het vroeger hartstikke leuk vond om te gaan stappen en zo, maar dan gebeurt er weer iets en dan komen die nachtmerries terug en vervolgens trek je je weer terug in je slakkenhuis.'

Onwillekeurig grimast Caitlin om de vergelijking maar hoewel ze het liefst Marjoleins woorden wil wegwuiven, zit er wel degelijk een kern van waarheid in.

'Ik ben gewoon een vreemd mens, dat kan toch?' zegt ze.

'Dat is te makkelijk,' vindt Marjolein.

'Wil je zelf ook niet weten waarom? Er moet toch een reden voor zijn?'

'Houd op, kom nu niet weer opnieuw met psychologen of zo aanzetten, alsjeblieft! M'n moeder heeft me er als kind al regelmatig naar een toe gesleept, zonder resultaat. Patrick wilde ook niets liever dan dat ik op de bank bij een of andere psychiater zou gaan liggen, maar het levert uiteindelijk niks op, behalve dat ik er inmiddels achter ben dat ik me prima redt in m'n eentje. Laat me nu maar, ik heb er geen moeite mee.'

'Maar ik gun je zo graag een leuke partner,' verzucht Marjolein.

'Ik weet dat Patrick niet de juiste voor je was, maar er loopt vast wel iemand anders rond. Alleen, tenzij het de pizzabezorger is, kom jij die op deze manier natuurlijk nooit tegen.'

'Malloot!'

Nu barst Caitlin toch echt in lachen uit.

'De meeste bezorgers zijn amper oud genoeg voor een rijbewijs, waar zie je me voor aan? Bovendien, ik ben helemaal niet op zoek naar een partner, m'n leven is goed zoals het is. Jij vindt het misschien saai, maar ik houd van m'n werk, dus ik doe wat ik het liefste doe, wat is daar mis mee?'

Hoe was het trouwens in Portugal? Waar zijn jullie precies geweest?' stuurt ze dan het gesprek in een andere richting en informeert met nadrukkelijke interesse naar de vakantie van haar vrienden. Heel even lijkt het alsof Marjolein niet bereid is om zich neer te leggen bij de verandering van onderwerp, maar dan wint haar enthousiasme over de recente vakantie het toch.

'Het was geweldig! Roland begon zelfs plannen te maken om er een huisje te kopen voor straks als we met pensioen gaan en misschien voor die tijd zelfs al voor vakantie en verhuur. Hij is er helemaal weg van, ik ook hoor,' laat ze er haastig op volgen, 'maar Ro is echt verliefd geworden.'

Ze grijnst ondeugend bij de gedachte aan haar man en vertelt dan over de plaatsen, die ze hebben bezocht en mensen die ze ontmoet hebben. Ze zijn van Faro langs de Algarve en de Westkust naar Lissabon gereden en hebben de tijd genomen om behalve Lissabon ook nog een groot stuk van het gebied eromheen te bekijken en hebben nu vage plannen voor een tweede huis daar.

Uit alles blijkt dat ze allebei met volle teugen hebben genoten en het leidt Marjolein dusdanig af dat Caitlins zelfgekozen kluizenaarschap niet meer wordt genoemd. Als Marjolein na een uurtje aanstalten maakt op te stappen, is Caitlin dan ook onaangenaam verrast als haar vriendin haar nog net voor ze de deur uitgaat dringend aankijkt.

'Probeer in elk geval elke dag een wandeling te maken of zo, je moet af en toe echt naar buiten, dat is goed voor je.'

'Ik zal er aan denken,' belooft Caitlin, al is het niet van harte en Marjolein beseft dat maar al te goed, aan haar hoofdschudden te zien.

'Vast, nou ja, als je maar weet dat ik alleen maar zeur omdat ik om je geef.'

'Dat weet ik ook.'

Dit keer is Caitlins glimlach volledig gemeend en ze slaat haar armen om haar vriendin heen.

'En al lijkt het misschien niet zo, daar ben ik blij om,' fluistert ze er nog achteraan voor ze Marjolein loslaat en een zetje richting dijk geeft.

'Rijd voorzichtig en doe Roland de groetjes!'

Ze kijkt toe hoe Marjolein behendig de kleine Fiat keert op de smalle dijk en zwaait haar na tot ze om de bocht verdwijnt op weg naar Den Bosch waar ze samen met Roland woont.

Ze blijft nog even op de stoep staan en haalt een paar keer diep adem.

Heel dichtbij stroomt de Waal en als ze echt naar Marjolein luistert, moet ze nu haar wandelschoenen aantrekken en een rondje gaan lopen.

Na wat regenbuien eerder op de dag is het droog, een waterig zonnetje schijnt tussen de wolken door en de bomen beginnen al vroege herfstkleuren te vertonen.

Haar blik gaat naar haar jack aan de kapstok en net als ze haar hand uitsteekt om het te pakken, gaat haar mobiel over. Zodra ze de naam op de display ziet, weet ze dat ze het rondje wandelen wel kan vergeten en snel beantwoordt ze de oproep van een van haar beste klanten.

Nog geen vijf minuten later zit ze weer achter haar laptop, totaal verdiept in haar werkzaamheden en is de gedachte aan een wandeling al lang en breed weer naar de achtergrond verdwenen.

4 Ana, Pedreira

Ana staat in de badkamer haar lange, donkere haar te borstelen als ze de voordeur hoort opengaan, bijna direct gevolgd door de slaapkamerdeur.

Aan het gestommel te horen, weet ze onmiddellijk dat Nuno het in het café, ondanks de vroege sluitingstijd, niet bij twee biertjes heeft gehouden. Omdat ze weet hoe hij is als hij gedronken heeft, zet ze zich inwendig al schrap voor wat er ongetwijfeld gaat gebeuren.

Ze heeft de borstel nog in haar hand als hij een stap over de drempel zet en merkt vol weerzin dat hij zich aan de deurpost moet vasthouden om overeind te blijven.

‘Hé lekker ding.’

Hij graait in haar richting en ze probeert uit z’n buurt te komen.

‘Je bent dronken!’

‘Welnee, hoe kom je daar nu bij? Je gaat toch niet zeuren over een paar biertjes, hè?’

Hij schudt wrevelig z’n hoofd en steekt een hand naar haar uit, maar ze haalt in een instinctieve reactie met de borstel naar hem uit.

Vrijwel onmiddellijk beseft ze dat ze een fout heeft gemaakt. Z’n gezichtsuitdrukking verandert van gretig naar boos en ze deinst terug.

‘Doe niet zo moeilijk, vrouw, ik ben je man!’

Hij doet een grote stap vooruit en ze komt klem te staan tussen de douchecabine enerzijds en Nuno anderzijds.

‘Ik heb zin in je.’

‘Maar ik niet in jou,’ is haar reactie al weet ze dat ze met vuur speelt door hem af te wijzen als hij in zo’n bui is. Ondanks dit besef geeft ze hem met haar vuisten een stomp tegen z’n borst, maar dit haalt weinig uit. Al is hij nauwelijks vijf centimeter groter, hij is vele malen sterker, mede door zijn werk als bouwvakker. Hij pakt dan ook gemakkelijk met een hand haar beide polsen beet en houdt haar armen als niet ter zake doend opzij, terwijl hij zich naar haar toe buigt om haar te zoenen.

Vol walging draait ze haar gezicht opzij.

‘Je stinkt naar bier.’

Hij trekt zich iets terug en heel even lijkt het erop dat hij het erbij laat zitten. Bijna haalt ze al opgelucht adem, maar net als ze denkt dat ze zich alsnog langs hem heen kan werken, verstevigt hij z’n greep.

Ze slaakt een kreet van pijn.

‘Au, je doet me zeer.’

‘Doe dan ook niet zo verdraaid moeilijk,’ bromt hij weerspanning.